

Maar verder is-ie lief, hoor

BIJZONDERE BELEVENISSEN VAN
EEN EIGENZINNIGE HONDENCOACH

CAS SNEL

'VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2024 Cas Snel, Bibi Dumon Tak en Jan Paul Schutten
Voor overname kunt u zich wenden tot Uitgeverij Volt.

Omslag bij Barbara
Omslagbeeld Johan Hahury
Foto auteur Saskia van Osnabrugge
Binnenwerk Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 90 214 9793 8/NUR 431
www.uitgeverijvolt.nl

Inhoud

- Even vooraf... 7
- De draagbaarheidsfactor – *Over kleine honden* 9
- ‘Is er geen andere manier?’ – *Over bezoek ontvangen* 17
- Bloed, zweet en tranen – *Over verlatingsangst* 27
- Sneeuwbaaleffect – *Over angstagressie* 35
- Tot tien tellen – *Over eten op straat* 45
- Blij – *Over balletjesobsessie* 55
- ‘Wat hadden we nou afgesproken?’ – *Over praten tegen de hond* 65
- 63% extra leiderschap – *Over uitvallen naar mensen en andere honden* 77
- Bang voor de baas – *Over leiderschap* 85
- Robots – *Over puberhonden* 95

De perfecte storm – <i>Over de wandeling</i>	105
Het plan van Hans – <i>Over vuurwerkangst</i>	117
Pas op voor de hond – <i>Over erfwaakzaamheid</i>	127
Hooligans – <i>Over voernijd</i>	139
De zwakste schakel – <i>Over buitenlandse honden</i>	147
Doggybag – <i>Over aanwensels</i>	157
Meester Cas – <i>Over vermenselijking</i>	165
Good girl – <i>Over belonen</i>	175
Coach – <i>Over onzekere bazen</i>	185
Als je nog wat weet... – <i>Over mismatches</i>	195
Dankwoord	205

Even vooraf...

Al meer dan dertig jaar help ik mensen bij het opvoeden van hun honden. In die tijd is mijn specialiteit steeds meer richting de uitzonderlijke probleemsituaties gegroeid. Problemen die gelukkig in de meeste gevallen zijn opgelost, maar die nog veel beter voorkomen hadden kunnen worden.

We gaan al duizenden jaren met honden om. In het begin hadden ze vooral een werkfunctie, maar tegenwoordig zien we ze steeds meer als een volwaardig gezinslid – en juist daar ontstaan vaak de problemen. We praten tegen onze honden, ook al verstaan ze er niets van. We snappen hun lichaamstaal niet. We willen te graag een maatje voor ze zijn, terwijl ze sturing nodig hebben. En door al die dingen ontstaan er met de beste bedoelingen soms de grootste problemen.

In dit boek staan twintig van de lastigste, opmerkelijkste en grappigste cases die ik de afgelopen jaren heb

meegemaakt. Vanwege de privacy van mijn cliënten heb ik de namen en sommige details wat veranderd, maar de hoofdstukken zijn allemaal gebaseerd op ware gebeurtenissen. Hopelijk geven ze genoeg inzicht om problemen op te lossen en vooral te voorkomen.

In dit boek staat nooit een standaardbenadering, want elke hond, elke baas en elke situatie is anders. Per keer bekijk ik wat het beste antwoord is op elke kwestie. In het coachen van honden zijn er meerdere stromingen. Ik sta open voor al die visies en methodieken die elk hun voor- en nadelen hebben. Daarom pas ik die werkwijzen naar mijn eigen inzicht toe en beoordeel ik ter plekke met welke aanpak de hond en de baas het best zijn gebaat.

Toch hebben alle oplossingen één gemene deler: ze zijn gebaseerd op rust en leiderschap. Rust, want stabiele roeddelleiders lossen elke kwestie in kalmte op. Leiderschap, omdat het de basis vormt voor het vertrouwen van je hond. Maar ook omdat dit een belangrijke voorwaarde is voor onze grote wens om toch uiteindelijk een maatje voor ze te zijn.

Verder hoop ik vooral dat de verhalen vermakelijk en herkenbaar zijn en dat veel hondenliefhebbers er plezier aan beleven. Want zelfs op de moeilijkste momenten konden mijn cliënten en ik nog vaak de humor van een situatie inzien.

De draagbaarheidsfactor

OVER KLEINE HONDEN

Bij de zes bellen in het appartementencomplex hing nergens een naam. Toch hoefde ik er niet over te twijfelen op welke knop ik moest drukken, want het gekef was al vanaf de overkant van de straat te horen geweest. Direct na het aanbellen gaven de stembanden van het hondje nog eens extra gas. Niet veel later verschenen er eerst twee benen op de trap in het portiek en daarna de rest van de dame. Ze had zo weinig kleding aan dat ik wilde vragen of ik wel gelegen kwam. Maar het had geen zin om een vraag te stellen, want ik zou nooit boven het geblaf van de chihuahua op haar arm uitkomen.

‘Hai, ik ben Natasha en dit is Denver,’ liplas ik. De naam van de hond kende ik al van het intakegesprek. Natasha keek me verontschuldigend aan, gaf Denver een kus op zijn kop en gebaarde dat ik achter haar aan naar boven moest komen. Zwijgend liep ik de trap op, terwijl de decibellen in de betonnen klankkast met factor vijf

toenamen. Arme Natasha, arme Denver, arme buren. Eenmaal binnen wees Natasha naar mijn voeten, waaruit ik opmaakte dat ik mijn schoenen uit moest trekken. Ik zette mijn spullen neer en maakte mijn veters los. Mijn eerste schoen had ik nog niet uit of de tanden van Denver zaten al in mijn achillespees. Mijn fout. Ik had het kunnen weten en gebruik in dit soort gevallen mijn rugzak altijd als schild, ook bij grote honden, maar ik was nog niet scherp. Ik had een uur in de file gestaan en een kwartier rondjes gereden om een parkeerplek te vinden.

Snel pakte ik alsnog de rugzak en zette die tussen mij en Denver in terwijl ik mijn tweede schoen losknoopte. Het hondje stortte zich direct grommend en bijtend op een van de draagbanden.

‘Niet doen, schatje, die rugzak is niet van jou.’ En tegen mij zei Natasha vergoelijkend dat hij altijd zo nieuwsgierig was. Ik besloot niets terug te zeggen. De tijd was daarvoor nog niet rijp.

Het duurde een kwartier voordat de rust een beetje was weergekeerd. Denver lag inmiddels onder de bank op een bot te knagen, terwijl hij mij zo nu en dan grommend aankeek. Natasha stak intussen van wal. Dit deed hij dus. Bij visite. Bij postbodes, pakketbezorgers, loodgieters, wie er maar langskwam. ‘Hij vindt bezoek zó spannend!’

Denver was alles voor Natasha. Hij sliep bij haar in bed, onder de dekens, met een eigen kussen. Hij at tegelijk met haar aan tafel, waarbij hij op een hoge stoel zat, en werd elke avond in bad gedaan met geparfumeerd water,

waarna Natasha hem föhnde. Hij kon zichzelf via een kattenluik uitlaten op het aangrenzende balkon. Hem uitlaten op straat deed Natasha maar één keer per dag. Niet vaker, want hij vond het eng op straat. Hij liep daarbij de helft van de wandeling op zijn eigen pootjes, de andere helft droeg ze Denver om hem te beschermen.

Toen Denver was uitgeknaagd nam hij plaats in zijn mand in de vensterbank, vanwaaruit hij naar voorbijgangers blafte. ‘Doe maar niet, liefje,’ zei Natasha begripvol. ‘Dat zijn voorbijgangers, die komen hier echt niet binnen.’ Daarna vervolgde ze haar verhaal over zijn favoriete speelgoed, over de piramide boven zijn mand die voor kalmerende aardstralen zorgde, en over zijn biologische voer dat uit Canada werd ingevlogen. Na anderhalf uur naar haar woordenvloed en Denvers geblaf te hebben geluisterd, stak ik voorzichtig van wal.

Ik legde haar uit dat chihuahua’s weliswaar klein zijn, maar net zoveel hond in zich hebben als herders, labradors of beagles. Dat hij dus net zo graag zou willen wandelen, rondsnuffelen en spelen als alle andere honden. En dat hij op deze manier nooit echt hond zou kunnen zijn. Denver was nog jong genoeg, dus het had zeker zin om hem langzaam te laten socialiseren. Ik had veel lastigere gevallen gehad, verzekerde ik haar. Misschien kon hij eerst tussen andere chihuahua’s wandelen of desnoods tussen teckels. Ik suggereerde op zoek te gaan naar wandelgroepen voor kleine honden. Op Facebook is er altijd wel een in de buurt te vinden. Ik wilde verder vertellen, maar Natasha onderbrak me. Ik zag het toch echt verkeerd. Ze had namelijk met Denver een speciale

connectie en ze begreep precies wat hij wel en niet wilde. Wandelen met andere honden was bij uitstek iets wat hij niet wilde.

‘Ik snap dat Denver de straat niet op wil omdat hij bang is,’ zei ik. ‘Maar als je die angst wegneemt, zal hij het een stuk leuker vinden en verruim je zijn wereld. Dan kan hij gewoon hond zijn, snap je?’

‘Nee hoor,’ antwoordde ze beslist. ‘Als hij buiten is, wil hij maar één ding: weer naar binnen.’ Ze zei het zo fel dat Denver meende zijn baas te moeten bijvallen en hij zette direct weer een keel op.

‘Niet doen, liefje,’ ging ze in een lange volzin verder, ‘deze meneer is er om ons te helpen, dus je hoeft nergens bang voor te zijn.’

Ik keek haar even aan en dacht toen: eigenlijk moet ik eerst Natasha helpen, voordat ik met Denver kan beginnen. Denver is bang, maar zij is nog veel banger. Bang dat Denver iets overkomt, dat hij van streek raakt, dat hij wordt bedreigd door andere honden. En wat ze niet in de gaten had, was dat Denvers geblaf in het raamkozijn hem telkens bevestigde in zijn gedrag, want de mensen liepen weg, ze liepen weg door zijn geblaf voor het raam. Zo was het natuurlijk niet, maar zo interpreteerde hij het wel. Zijn acties hadden dus steeds succes en daar werd hij ook nog eens om geprezen door zijn baas, die hem met een lieve stem vroeg op te houden. De toon van die stem begreep hij, maar niet de woorden.

‘Hij verstaat niet wat je zegt,’ zei ik, ‘maar hij hoort alleen die lieve toon.’

‘Hij voelt mijn intentie. Hij is hartstikke intelligent.’

Ik schudde mijn hoofd. Intussen zag ik wel dat Natasha niet alleen een gevecht leverde met Denver, maar ook met zichzelf. Maar zolang ze ontkende dat haar aanpak niet werkte, kon ik niets beginnen. Toch had ze me gebeld met de vraag of ik wilde komen, dus ik zou niet weggaan voordat ik haar ervan had overtuigd dat ze Denver zijn hondenleven terug moest geven. Ik had nog één troefkaart:

‘Zie je daar een relaxte en tevreden hond?’ vroeg ik.

Natasha keek naar Denver, die trillend van opwinding in de vensterbank zat. Ze keek van hem naar mij en weer terug. En toen brak ze, zomaar ineens. Niet een beetje, ze stortte op dat moment helemaal in. Ik moest me inhouden om mijn armen niet even om haar heen te slaan.

‘Waarom blaft hij dan zo?’ vroeg ze.

‘Omdat jij dat altijd hebt toegestaan,’ zei ik.

‘Wat moet ik doen?’

‘Dat gaan we bespreken. We stellen een plan op, zodat jij weer kan gaan genieten van je hond.’ We pakten pen en papier. Ik liet het haar allemaal zelf opschrijven. ‘Om te beginnen: laat Denver bij bezoek niet onder de bank vluchten, want daarmee geef je aan dat zijn angst terecht is. Hou hem aan een korte lijn bij je, ja ook binnen, en laat hem langzaam ontdekken dat het bezoek hem geen kwaad doet. Oefen dit met vrienden die je willen helpen. Til hem buiten niet op bij elke hond die hij tegenkomt op straat. Laat hem contact maken met rustige honden, zodat hij leert dat een hond niet gevaarlijk is. Als hij op vier pootjes staat, kan hij zijn lichaamstaal goed laten zien. Dat geeft hem vertrouwen. In jouw armen kan hij

dat niet. Zijn staart kan dan geen kant op. Vraag of mensen met een lieve hond je willen helpen. Zo socialiseer je hem. Jij bepaalt voor Denver wat veilig is, niet hij. Til hem alleen op bij gevaarlijke situaties. En als je hem optilt, hou hem dan niet dicht tegen je aan. Laat hem niet in je armen wegkruipen, maar hou hem op heuphoogte vast. Leer hem vanuit die positie kennismaken met bezoek. En haal de mand uit de vensterbank, daar vindt hij namelijk geen rust.'

Natasha knikte, snikte en schreef, en zette daarna koffie, waar ik intussen wel aan toe was. We oefenden met de deurbel en daarna liepen we een rondje over straat, waarbij ik hoopte dat er geen bekenden in de buurt waren omdat ik niet dagelijks met schaars geklede vrouwen op stap ging. Maar het belangrijkste was: Natasha wilde meewerken. Ze zou Denver meer als hond gaan behandelen. Ik moedigde haar aan om me te appen als ze vragen had. Ik zou haar een halfjaar begeleiden, zoals ik dat bij al mijn klanten deed. Ik zei dat het echt wel goed zou komen.

'Echt?' vroeg ze.

'Als je dit serieus neemt wel,' antwoordde ik. Ze nam Denver op schoot en zei dat het tijd was voor zijn middagslaapje. Dat was een goed moment om afscheid van hen te nemen. Licht optimistisch en met een gat in mijn sok ging ik die middag naar huis.

De dagen daarna vroeg ze per app zo nu en dan om raad, maar na twee weken viel het stil. Ik heb haar toen een aantal keren per app gevraagd hoe het ging, maar het enige bericht dat ik terugkreeg was dat ze het te druk had

met haar nieuwe baan. Ik weet dan eigenlijk al hoe laat het is. Optillen is gewoon minder werk dan opvoeden. En opgeven is nog makkelijker.

Waar sommige mensen hun honden selecteren op aaibaarheid kiezen anderen voor draagbaarheid. Ze willen een hondje dat tilbaar is als een accessoire aan hun arm. Het kan in de handtas mee naar cafés, restaurants en winkels. Het liefst zouden ze een uitvoering hebben met een handvat eraan. Alleen: deze dieren krijgen nooit de kans om hond te zijn, om te snuffelen, te spelen, en om met lichaamstaal te communiceren met andere honden. De problemen die je bij deze honden ziet liggen niet aan het ras, maar aan het soort baasje. Ik noem dat het 'kleine-hondensyndroom'. Of beter gezegd, het 'baasjes-van-kleine-hondensyndroom'. Een vriend van mij heeft zeven chihuahua's die opgevoed zijn zoals je een herder of retriever ook opvoedt. Het zijn stuk voor stuk tophonden waar niets mee aan de hand is.

Denver had de mogelijkheid een gelukkige hond te worden, maar je moet er echt de tijd voor nemen, het is hard werken en je mag nooit verslappen. En als je er dan alleen voor staat zoals Natasha, dan is het een lastige weg. Wat er in twee jaar tijd insluipt, krijg je er niet in een paar weken uit. Ik had Natasha tijdelijk overtuigd, maar helaas niet blijvend. Ze belde me na een halfjaar nog één keer terug. Ik zei dat ik bereid was haar een tweede keer te helpen, maar dan wilde ik wel dat ze echt mee ging werken en dat ze me op de hoogte moest houden van het proces. Ik kreeg die week een filmpje van een blaffende

Denver bij het raam. Zijn mandje stond nog altijd in de vensterbank. De selfie die daarna volgde toonde Denver en Natasha in bed. Denver onder de dekens, Natasha er schaars gekleed boven. Daarna viel het weer stil. Honden opvoeden lukt me aardig, maar baasjes opvoeden is een ander verhaal.

DE WORKAROUND

Sommige mensen gaan met het opvoeden van hun hond helemaal tot het gaatje. Anderen leggen de lat een stuk lager en staan van alles toe om maar te voorkomen dat ze aan de bak moeten. Lastige situaties gaan ze steevast uit de weg. Ik noem dat de 'workaround'. Alsof je je kind met zijn huiswerk helpt door zelf de antwoorden in te vullen.

Uiteindelijk wordt niemand van zo'n workaround beter. De tijd die je in het trainen van je hond investeert, verdien je later terug in de vorm van een rustige hond die gewenst gedag vertoont. Daarbij voelt die hond zich ook veel beter, omdat hij weet wat er van hem verlangd wordt. Wekenlang trainen om geblaf bij het raam te stoppen klinkt als lang, maar valt in het niet bij de hopelijk vele jaren die je samen nog voor de boeg hebt. Om nog maar te zwijgen van het plezier dat je daaraan beleeft.

‘Is er geen andere manier?’

OVER BEZOEK ONTVANGEN

‘Dizzie, stil!’ schreeuwde Karst. Maar Dizzie had niet eens door dat er iets geroepen werd. Die gilde, blafte, krijste en sprong zo monomaan en fanatiek heen en weer dat je een doos cobra’s kon zou kunnen afsteken zonder dat hij het zou merken. Elke poging tot een gesprek werd onmogelijk gemaakt door het onophoudelijke geblaf van de hond. We konden elkaar alleen een beetje appelig aanstaren met zo nu en dan wat gebarentaal erbij. In de tussentijd rende Dizzie blaffend rondjes. Mand, bank, vensterbank, mand, bank, vensterbank.

Karst haalde zijn schouders op met een blik van: ‘tja, wat moet je dan?’ Ik zweeg en voelde even aan mijn kin. Die bloedde nog steeds. Onvoorstelbaar dat zo’n kleine labradoodle zo hoog kon springen. Al direct bij het opdoen van de voordeur werd ik van mijn tenen tot mijn nek gekrabd en gebeten. Inmiddels waren mijn zenuwen tot het uiterste gedreven door Dizzies onophou-

delijke aanvallen, gedraai en gehijg. Dan heb ik eerlijk gezegd nog liever een agressieve dobermann. Of twee. Of tien desnoods.

Van de intake wist ik dat Karst altijd al een hond had gewild, maar dat zijn vrouw dat steeds had tegengehouden. Vlak voordat de coronapandemie uitbrak, was hij weduwnaar geworden. Tijdens de pandemie werd de eenzaamheid hem te veel. Reden om eindelijk dat maatje in huis te nemen. Het werd Dizzie. Achteraf gezien was zijn isolement door het hondje alleen maar groter geworden, want iedere bezoeker kreeg dezelfde ontvangst als ik. Dan bleef je inderdaad liever weg. Karst vertelde dat hij Dizzie op de gang opsloot als er visite kwam. De gangdeur zag er dan ook uit alsof hij jarenlang door een troep leeuwen als krabpaal was gebruikt.

Bezoek was Dizzies grootste probleem, maar daarnaast zorgde hij de rest van de dag ook voor onrust. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat zat hij te scannen voor het raam. En bij elke voorbijganger volgde er een genadeloos blafsalvo dat aanhield tot de passant allang weer uit het zicht was. Slapen deed hij alleen als Karst naar bed ging. De rest van de tijd stond hij 'aan'. Hij had dan ook een chronisch slaapttekort, dat je aan hem kon zien. Het hondje dampte letterlijk van opwinding, zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Het absolute dieptepunt waren de post- en pakketbezorgers. Alle brieven en pakketjes op de mat moesten tot flinters worden verscheurd. Karst móést voor Dizzie bij de post zijn, anders was het

te laat. En dat was niet Karst zijn sterkste kant. Ook al was hij nog geen zeventig, hij was zo sloom als een slak op vakantie.

Nadat ik het gehyper een tijdje had aangezien, begreep ik dat Dizzie voorlopig niet zou ophouden met rennen en blaffen. Er was geen enkele communicatie mogelijk. Niet met Karst, maar ook niet met Dizzie. Geen oogcontact, geen reactie op de stem, zijn blik op oneindig: kansloos. Niets kwam aan. We moesten hem daarom eerst zien te kalmeren. Hij moest gaan zitten en blijven zitten. Dat wilde ik voor elkaar krijgen door Dizzie zo kort mogelijk aan de lijn te houden, zodat hij mij niet kon bijten. Vervolgens duwde ik zijn kont met mijn vingertoppen omlaag. Nadat ik hem had losgelaten ging hij natuurlijk direct weer staan, maar dan is het zaak om vol te houden. Opnieuw de kont omlaag duwen. En opnieuw. Net zolang tot hij bleef zitten. Als een hond weet dat hij zijn zin krijgt als hij maar lang genoeg volhoudt, ben je terug bij af. Nadat ik het een paar keer had voorgedaan gaf ik de lijn aan Karst.

‘Nu jij.’

‘Moet dat echt?’

‘Ja, want het blaffen en rennen versterkt elkaar. Anders komt hij nooit tot rust.’

‘Is er geen andere manier?’

‘Nee. Sorry, deze doedels worden tegenwoordig standaard geleverd zonder lig- of zitknop.’

Mijn grapje ontging Karst volledig omdat die met tegenzin Dizzie probeerde te laten zitten. Na vijf minuten

hield hij het dan ook voor gezien.

‘Als we nu opgeven, kunnen we er net zo goed mee ophouden,’ zei ik. ‘Dan gaan we vandaag helemaal niets meer bereiken.’ Karst zuchtte en ging weer door. Zo nu en dan nam ik het over, maar het was belangrijk dat hij leerde hoe hij het moest aanpakken. Hij moest er handigheid in krijgen, routine opbouwen, want als ik weg was moest hij zelf aan de bak.

Na anderhalf uur hadden we Dizzie eindelijk zover. Hij had zich overgegeven en werd al wat rustiger. Het grootste probleem was voorlopig het raam. Zodra er iemand voorbijkwam, schoot hij telkens naar de vensterbank toe om er compleet door het lint te gaan.

‘Daar zullen we iets aan moeten doen,’ zei ik. ‘Je zult hem daar weg moeten houden.’

‘Ja, maar dat vindt hij nou juist zo leuk,’ zei Karst. ‘Dan nemen we hem dat ook nog af.’

‘Hij zit zich alleen maar te voeden op die vensterbank, net zolang tot er iemand aankomt en dan kan hij weer lekker uit z’n plaat. Zolang hij daar mag komen, krijg jij geen rust.’ Karst begreep dat er niets anders op zat en vroeg hoe hij dat dan voor elkaar moest krijgen.

‘Met een riem,’ zei ik. ‘Je doet Dizzie aan de lijn en haalt hem elke keer bij de vensterbank weg. Heel rustig, zonder iets te zeggen. Net zolang tot hij weet dat hij er niet meer mee wegkomt.’

‘Maar als ik elke keer moet opstaan als er iemand voorbijkomt, heb ik nog liever dat hij blaft.’

‘Uiteindelijk zal hij ermee ophouden. En je geeft hem zijn rust terug. Dat heeft hij nodig, want honden moeten

overdag veel slapen. Daar krijg je een gelukkiger hond van.'

'Hoelang gaat dit duren?'

'Dat hangt ervan af, maar het zal bij Dizzie wel even duren. Toch is het aantal weken dat je erin investeert waarschijnlijk kleiner dan het aantal jaren dat je ervan profiteert.'

'Een aantal wéken?' riep Karst geschrokken. 'Is er geen andere manier?'

Uiteindelijk, nadat ik me de blaren op de tong had gepraat, besloten we om ondoorzichtige folie tegen het raam te plakken. Dizzie kon dan niet meer naar buiten liggen kijken en Karst hoefde niet telkens op te staan. Een workaround die ik alleen gebruik bij mensen die niet meer zo fit of vitaal zijn. Karst had er waarschijnlijk op gerekend dat ik met allemaal quick fixes zou komen waarmee alle problemen in één keer zouden zijn opgelost. Maar die zijn er meestal niet. Het is vaker een kwestie van standvastigheid, geduld en een lange adem. Maar Karst had het zich allemaal anders voorgesteld.

En we waren er nog niet, want we hadden het nog niet over bezoek ontvangen gehad. Daar gingen we die middag mee aan de slag. Karst had gehoord dat hij Dizzie de eerste tijd vooral moest laten wennen aan zijn nieuwe thuis. Pas als de hond gewend was mocht hij visite ontvangen. En dat ging mis, want Dizzie wende zo juist aan géén visite. Met als gevolg dat hij in een akoestisch martelwerktuig veranderde wanneer er toch bezoek

kwam. Dizzie werd niet per se vijandig, wel honderd op de schaal van hyper. Volgens Karst omdat hij zo blij werd van het bezoek, maar dit was geen blijdschap. Dizzie veranderde in één brok hyperheid en opwinding.

Zelf ben ik geen fan van het idee dat honden na aankomst in hun nieuwe huis eerst moeten wennen. Een dag acclimatiseren is prima, maar daarna begint de opvoeding. Dat doen honden zelf ook: hallo vriend, je bent welkom in onze roedel, maar je houdt je meteen aan onze regels. Mijn coaching is gebaseerd op wat natuurlijk gedrag voor de honden zelf is. Veel eigenaren vermenschlijken hun hond te veel, ze vinden een hond al gauw zielig. Maar met medelijden los je geen problemen op. Meestal vergroot het de problemen juist, zoals bij Dizzie. Onze goede bedoelingen zijn vaak het ergste wat een hond kan overkomen.

Dizzie moest leren om kalm te blijven als er werd aangebeld. Ik had daarvoor eerst met mijn telefoon het geluid van de bel opgenomen zodat ik het via een klein speakertje af kon spelen. Zo konden we vanuit de woonkamer oefenen zonder dat er telkens iemand aan hoefde te bellen. Bij het geluid van de bel hield ik Dizzie kort aan de lijn en gaf een correctie zodra hij door het lint dreigde te gaan. Dat ging aardig, omdat hij inmiddels mijn leiderschap had geaccepteerd. Maar zodra Karst het overnam, ging het mis. Hij was motorisch niet zo behendig waardoor de correcties niet aankwamen. Karst vond ook dat het niet werkte en had nog meer bezwaren. Uiteindelijk bleef als enige methode over dat hij Dizzie zo kort moge-

lijk aan de lijn hield en alleen mee naar de voordeur nam als hij rustig was. Zo werd Dizzie beloond om kalm te blijven en leverde zijn geblaf niets op. Deze methode zou veel langer duren, maar kon op termijn hopelijk wel werken.

De dagen na het consult kreeg ik geregeld vragen van Karst. Het waren meestal variaties op de vraag of er geen andere manier bestond om Dizzie rustig te krijgen. Totdat hij appte dat Dizzie gewoon weer als vanouds voor het raam stond te blaffen. Ik begreep er niets van en belde hem op om te vragen hoe dat kon.

‘Kun je het voor me filmen met je telefoon en de beelden naar mij sturen?’ vroeg ik.

‘Dat is lastig. Maar ik kan het je toch ook gewoon vertellen? Hij staat weer op de bank te springen en te blaffen. Net als eerst.’

‘Ik moet het toch even zien. Anders kan ik er niets mee.’

‘Maar je hebt het toch al gezien?’

‘Ja, maar er moet iets zijn waardoor hij nu toch weer blaft. Je weet hoe je moet filmen?’

‘Is er geen andere manier?’

Na veel mitsen en maren kreeg ik de volgende dag toch een filmpje. Daarop stond Dizzie als een kangoeroe op de bank te springen voor... een groot rond gat in de raamfolie!

‘Karst!’ riep ik uit toen ik hem per ommegaande opbelde. ‘Geen wonder dat hij staat te blaffen. Je hebt een kijkgat voor hem gemaakt.’

‘Ja, maar het is heel hoog.’

‘Niet hoog genoeg. Daarom staat hij zo te springen. Je bent nu weer terug bij af. Waarom heb je dat gat erin gesneden?’

‘Omdat ik me zo opgesloten voelde. Ik zag zelf ook niets meer.’

‘Het is óf folie óf geblaf,’ zei ik.

‘Het moet toch ook anders kunnen?’

‘Daar hebben we het over gehad. Dizzie kan ook in een bench, maar dat lost niets op.’

‘Nee, zo’n ding wil ik ook niet in mijn huis. Ik ga Dizzie niet achter tralies zetten.’

‘Sommige honden vinden het heel prettig. Dizzie krijgt er ook de nodige rust van, die kan hij goed gebruiken.’

‘Geen sprake van.’

‘Heb je de folie nog die je hebt weggesneden?’

‘Dat denk ik wel.’

‘Dizzie is nog jong. Misschien dat de folie ooit weg kan als hij ouder en rustiger is. Dat ga je alleen nooit bereiken als je het gat laat zitten. Je kunt de folie nooit te laat weghalen, maar wel te vroeg.’

‘Ik zal erover nadenken.’

In de periode daarna kreeg ik nog regelmatig vragen van Karst. Hij zei dat hij de folie terug had geplakt en daarna ging het op veel fronten beter. Toch hoorde ik nog wel geblaf op de achtergrond wanneer we belden. En aan de aard van de vragen hoorde ik bovendien dat hij wel iets was opgeschoten, maar niet veel. Toen ik maanden later

een keer in de buurt was, besloot ik bij Karst langs te rijden. Misschien kon ik hem nog bijstaan met wat advies. Hij stond er immers helemaal alleen voor en ik gaf hem graag wat extra hulp. Eenmaal bij het huis aangekomen, zag ik vanuit mijn auto dat de folie nog op het raam zat geplakt. Met opnieuw een groot rond gat erin. En een op en neer springende hond erachter.

CORRECTIES

Ik werk zelden met snoepjes als beloning. Simpelweg omdat belonen vaak uitmondt in onderhandelen. Zolang een hond in de roedel zich naar behoren gedraagt gebeurt er niets. Honden gaan niet rond met een snoeptrommel als een ander iets goed heeft gedaan. Ze reageren pas als een lid van de roedel zich niet goed gedraagt. Dan volgt er een correctie. Een correctie bij honden bestaat vaak uit een snauw, een korte uitval die je zo zou kunnen ontgaan als je even niet oplet. Maar de hond voor wie die snauw is bedoeld, merkt hem wel degelijk op.

Zo'n correctie is altijd kort, duidelijk en volgt direct op het verkeerde gedrag. Twee seconden later is al te laat. Honden in een roedel geven elkaar geen straf en ze doen elkaar niet opzettelijk pijn. Gewenst gedrag wordt genegeerd en ongewenst gedrag direct gecorrigeerd. Daar is mijn werkwijze dan ook op gebaseerd. Een fel rukje aan de lijn bijvoorbeeld, een snelle tik met mijn vingers in hun zij of een combinatie daarvan. Dat is

genoeg om ze te laten schrikken. Ze kijken me dan altijd aan, zien mijn blik en begrijpen de bedoeling: dit kan ik voortaan beter laten.